

[Nathalie Lind]

for så vidt angår formueforbrydelserne, men det er under ingen omstændigheder acceptabelt, når det drejer sig om angreb på andres liv, helbred eller legeme.

Derfor har vi også tidligere og med held for så vidt angår voldssager rettet en opfordring til den forrige justitsminister om at indbringe nogle af disse sager for højesteret, for at man kunne opnå, at strafudmålingen blev strammet, og jeg tror, det ville være en idé. Jeg vil gerne her opfordre justitsministeren til at gøre det samme for så vidt angår voldtægtsager, ikke mindst når man ser på den statistik, der er offentliggjort i straffelovrådets betænkning. I langt den overvejende del af sagerne er der jo tale om fængsel i ikke over 1 år, og jeg må måske have lov at nævne den sag, der var stærkt omtalt i aviserne i går, hvor et barn på en institution bliver overfaldet og voldsmanden, der voldtager et 4-årigt barn, får en fængselsstraf på 2½ år. Den slags finder vi er helt urimeligt.

Vores holdning til forslaget om nedsættelse af strafferammerne for voldtægt må derfor ses på denne baggrund, og når vi ikke her kan give tilslutning til justitsministerens forslag om, at strafferammen ikke blot for voldtægt, men også for de andre forbrydelser nedsættes til 6 år i de såkaldt ordinære tilfælde, skyldes det en frygt for, at dette kunne smitte af på strafudmålingen, og jeg henviser her til udtalelserne fra politimesterforeningen, Dansk Kriminalpolitiforening og politifuldmægtigforeningen om, at en sænkelse af strafferammerne jo ofte har ført til, at strafudmålingen er blevet påvirket i nedadgående retning, og at man i det mindste for at undgå denne risiko måtte kræve, at det helt klart blev tilkendegivet, at den foreslåede eller påtænkte nedsættelse alene var en ajourføring i overensstemmelse med praksis, som vi som nævnt ikke er tilfreds med. Jeg har meget nøje gennemlæst justitsministerens udtalelser, både hvad der står i bemærkningerne til lovforslaget og i fremsættelsestalen, og ingen steder har jeg fundet noget, der giver mig sikkerhed for, at en afsmittende virkning ikke kan forekomme.

Det næste, jeg vil sige, er, at vi er tilfreds med den klare udformning af voldtægtsbestemmelsen i straffelovens § 216. En kvinde må have krav på at kunne opnå beskyttelse efter voldtægtsbestemmelsen, uanset om der har været en forudgående kontakt mellem

parterne. Det er belastende for en kvinde, der reelt har været udsat for voldtægt, det, som i dag kan ske, at gerningsmanden ikke bliver straffet efter § 216, der handler om voldtægt, men alene efter den mildere bestemmelse i § 217. Det er næsten uundgåeligt, at hun derved kan føle sig stemplet som én, der nok selv har været ude om det.

For det tredje: venstre ønsker det læge element i retsplejen bevaret. Justitsministerens forslag om nedsættelse af strafferammerne har som en umiddelbar konsekvens, at sagerne overgår fra nævningeting til domsmandsbehandling. Ministeren udtaler i fremsættelsestalen, at man for at bøde herpå kunne give det læge element større indflydelse i ankesager, f.eks. ved at nedsætte antallet af jurister i landsretten.

Jeg finder, at dette spørgsmål ikke alene er et principielt stort spørgsmål, men også meget vanskeligt at tage stilling til, for teknisk er det jo muligt at beholde den samme strafferamme som i dag og ved en ændring af retsplejeloven fastslå, at der ikke skal være nævningebehandling, og omvendt kunne man også nedsætte strafferammen som foreslået til 6 år, men alligevel ved ændring af retsplejeloven bestemme, at disse sager – jeg tænker specielt på voldtægt – skal være undergivet nævningebehandling.

Afgørende for os i den endelige stillingtagen, som vi *ikke* er parat til i dag, vil være, hvad der efter nøjere overvejelse og flere oplysninger tjener offeret og også den tiltalte bedst. At domsmandsbehandling er procesbesparende er ikke et argument, som jeg finder har selvstændig betydning i denne forbindelse. Jeg har jo lagt mærke til, at udtrykket »procesbesparende« går igennem alle høringssvarene fra statsadvokaterne og fra dommerside. Men jeg har også lagt mærke til, at man fra politimesterforeningens side siger, at går man over til domsmandsbehandling, er der brug for flere jurister inden for denne gruppe. Nej, jeg mener, at det afgørende er, at vi finder frem til den for begge parter rette procesform, og jeg tror, at skal vi finde en løsning, kan vi ikke gøre det alene ved at se på nævningebehandling eller domsmandsbehandlingsproblematikken; så må vi også inddrage det forslag om ændring af de processuelle regler, som det radikale venstre har fremsat. Jeg tror, at vi vil få langt det største udbytte af, at vi i retsudvalget belyser